

skal „tilkendegives“ vedkommende, at han skal „opfordres“ til at gøre det og det osv. Men saa faar man ingen Betegnelse for denne Institution, man kan ikke sige, det er Politidirektørens Opfordring, Politidirektørens Tilkendegivelse. Derfor have vi ment, at det var nyttigt her i Loven at faa en saadan Betegnelse angiven, som kunde være en let Maade at nævne denne Sag paa. Endnu kunne vi, som den højt-ærede Minister antydede, vente og se, hvorledes Lovforslaget kommer til at se ud, naar det bliver trykt, hvis disse Ændringer fra Udvalgets Side blive vedtagne, og saa se, om de ikke opfylde de Fordringer, som man maa stille.

Lige over for det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) skal jeg ikke her komme ind paa de Udtalelser fra ham, som ogsaa den ærede Formand mente laa uden for Sagens 2den Behandling. Jeg skal kun indskrænke mig til kortelig at sige, at ligesom det formentlig næppe er paa sin Plads at drage disse Ting frem, som ere passerede i København for nogle Aar siden, saaledes undrer det mig, at det ærede Medlem vilde gøre det, thi jeg tror ikke, at de Folkemøder der den Gang bleve holdte, fortjene stor Vægt nu — og de gjorde det heller ikke den Gang. Og en anden Bemærkning skal jeg fremsætte lige over for det ærede Medlem, og det er den, at, naar han siger, at dette Lovforslag maaske skulde bidrage til at gøre Forskel mellem Borgerne og være en Favør for visse Folk, som helst vare fri for at møde for Politiretten, og at det derfor var et underligt Princip, man der vilde fremme, saa tager det ærede Medlem fejl. Jeg er vis paa, at, naar man fra Regeringens Side, og jeg kan ogsaa sige fra vor Side i Udvalget, gaar til at anbefale Sagen, saa er det fuldt saa meget for, at det skal komme de ubemidlede som de bedrestillede til gode. Thi det er en stor Gene for dem at skulle møde og i længere Tid opholde sig i Retten, naar de have begaaet en Forseelse, som de selv erkende sig skyldige i, saa det vilde for dem være en stor Favør, at de kunne komme lettere fra at klare den Sag end ved at møde i Retten. Og naar jeg maatte nævne for det ærede Medlem de Tal, som det her drejer sig om, vil det

ogsaa ses, at det netop i mange Maader vil være ubemidlede, som det kommer til gode. De Tal, jeg her har, indskrænke sig ikke til Bøder under 40 Kr., det er alle de Bødesager, der komme for om Aaret i den offentlige Politiret. De Tal, jeg nævner, ere derfor noget større end de 15,000, jeg nævnte før — man har ikke Tallene alene for Bøder under 40 Kr. De Tal, jeg har, ere for Gadeorden og Drukenskab 5,720, for Hindringer i Færdsele, uforsvarlig Kørsel osv. 3,900 Tilfælde, for Værtshusorden 1,210 Tilfælde, for Droskekuskes Forseelser 1019, og saa komme vi ned til Forseelser mod Helligdagsordenen, ulovlig Næringsbrug osv., som omfattede langt mindre Tal. Jeg tror, at det deraf vil ses, at det kan i høj Grad være nyttigt for mange stakkels Mennesker, om de kunne komme nemmere fra det paa den Maade, der her er Tale om, end paa den Maade, man hidtil har benyttet. Dette har jeg ønsket at udtale, idet jeg for øvrigt, som de Herrer vide, i meget er enig med de paagældende Talere i, at i mange Maader er det bedre, at Sagerne ere i Rettens end i Politiets Hænder, og jeg skal rolig oppebie det Tidspunkt, da man maaske vil sige, at det er bedre at gaa den Vej, som man har nu, end den, man nu ønsker at gaa. Jeg har imidlertid ikke stillet noget Forslag derom, og jeg skal derfor heller ikke forlange nogen Udtalelse fra Tinget i saa Henseende.

Oct. Hansen: Jeg skal ikke opholde det høje Tings Tid ret længe, endskønt det jo ikke er Spisetid endnu, og skal derfor kun tale lidt om denne Sag. De Ytringer, der kom fra det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), kunde jo give Anledning til en hel Del Modbemærkninger, men da den ærede Formand allerede har gjort opmærksom paa, at de dreje sig om Loven i det hele taget, og da det ærede Medlem har antydnet, at han vil stemme mod Loven ved 3dje Behandling, saa vil jeg for mit Vedkommende opsætte til 3dje Behandling at fremsætte de Bemærkninger, som der kunde være Anledning til.

Maa jeg blot til den ærede Minister gøre den Bemærkning, at naar jeg antydede,